

Sygn. akt III AUa 22/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Daria Stanek (spr.)
Sędziowie:	SSA Maciej Piankowski SSO del. Tomasz Koronowski
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Makowska

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2018 r. w Gdańsku

sprawy J. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o obliczenie wysokości emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 października 2017 r., sygn. akt VII U 3222/17

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz J. J. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

SSO del. Tomasz Koronowski SSA Daria Stanek SSA Maciej Piankowski

Sygn. akt III AUa 22/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 marca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu J. J. prawa do ustalenia wysokości świadczenia zgodnie z art. 55 i na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.).

Odwołanie od powyższej decyzji pozwanego wniósł ubezpieczony J. J..

W odpowiedzi z 19 maja 2017 r. na odwołanie ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu spornej decyzji.

Żadna ze stron nie wniosła w pierwszym piśmie procesowym o przeprowadzenie rozprawy.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 26 października 2017 r. zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił wysokość emerytury ubezpieczonego od 1 lutego 2017 r. na kwotę 6999,76 zł oraz od 1 marca 2017 r. na kwotę 7.030,56 zł, sygn. akt VII U 3222/17.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony J. J., urodzony (...), 8 lutego 2017 r. złożył do pozwanego wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego.

Wnioskodawca od (...) (tj. od ukończenia ówczesnego powszechnego wieku emerytalnego 65 lat) ma przyznane przez pozwanego prawo do emerytury na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Po uzyskaniu prawa do emerytury wnioskodawca kontynuował zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku prezesa zarządu w (...) sp. z o.o. we W. do 31 lipca 2012 r.

Zaskarżoną w sprawie decyzją z 10 marca 2017 r. pozwany odmówił ubezpieczonemu J. J. prawa do ustalenia wysokości świadczenia zgodnie z art. 55i na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.), dalej: ustawa – wskazując, iż w związku z tym, że wniosek o emeryturę przewidzianą w art. 27 ustawy zgłosił on 10 czerwca 2010 r., zaś powszechny wiek emerytalny osiągnął (...), w ocenie pozwanego w dacie zgłoszenia wniosku nie został spełniony wymóg kontynuowania ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu 65 roku życia.

Dokonując na zobowiązanie Sądu I instancji wyliczenia hipotetycznego wysokości świadczenia emerytalnego wnioskodawcy w oparciu o art. 55 ustawy, pozwany wskazał, iż wynosiłaby ona miesięcznie od 1 lutego 2017 r. - 6.999,76 zł brutto (na podstawie art. 53 ustawy wyniosłaby 5.291,86 zł), zaś po waloryzacji od 1 marca 2017 r. - 7.030,56 zł brutto (na podstawie art. 53 ustawy - 6.176,26 zł).

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że w przedmiotowej sprawie wystąpiły przesłanki określone w art. 148¹ § 1 k.p.c., uzasadniające wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym, ponieważ po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów Sąd uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W szczególności stan faktyczny w sprawie był niesporny, a w kwestii stosowania prawa strony zajęły stanowiska na piśmie.

Na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji Sąd Okręgowy uznał zajęte w sprawie przez organ rentowy stanowisko za podlegające weryfikacji na korzyść wnioskodawcy, co w konsekwencji skutkuje koniecznością zmiany zaskarżonej decyzji.

Przechodząc do rozważań prawnych, Sąd I instancji wskazał, że - jak wynika z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 j.t. ze zm.), dalej: ustawa, w brzmieniu obowiązującym w momencie przyznawania wnioskodawcy prawa do emerytury w czerwcu 2010 r. (Dz. U. z 2009 r. nr 153 poz. 1227) - ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

1. osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej

65 lat dla mężczyzn;

2. mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne

lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Stosownie zaś do treści art. 15 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne

na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Wybór okresu należy do osób zainteresowanych, jednakże ustawa w art. 15 ust. 1 określa w sposób wiążący pewne ramy czasowe, do których osoby te muszą się stosować. Możliwe jest zatem:

- wybranie kolejnych (następujących bezpośrednio po sobie, bez względu na ewentualne przerwy w ubezpieczeniu) 10 lat z dwudziestolecia bezpośrednio poprzedzającego rok złożenia wniosku emerytalnego/rentowego

- wybranie z całego okresu podlegania ubezpieczeniu dowolnych (niekoniecznie kolejnych) 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia stosownego wniosku. Skorzystanie z możliwości wyliczenia podstawy wymiaru z 20 lat (art. 15 ust. 6) możliwe jest wyłącznie po złożeniu wniosku. Oznacza to, że w przypadku milczenia zainteresowanych organy rentowe zobligowane są do ustalenia podstawy z okresu 10-letniego.

W myśl art. 15 ust. 4 ustawy, w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1. oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;

2. oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;

3. oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

4. mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, która - stosownie do art. 19 ustawy - wynosi 100% przeciętnego wynagrodzenia pomniejszonego o potrącone od ubezpieczonych składki na ubezpieczenia społeczne, określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych w poprzednim roku kalendarzowym (licząc od daty wniosku).

W myśl zaś art. 55 ustawy, ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Sąd Okręgowy przypomniał, że wnioskodawca J. J. na skutek uwzględnienia jego wniosku emerytalnego z 10 czerwca 2010 r. od (...) otrzymał prawo do emerytury na podstawie art. 27 ustawy w związku z ukończeniem ówczesnego powszechnego wieku emerytalnego tj. 65 roku życia (co nastąpiło właśnie (...)). Ubezpieczony jednoznacznie także wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po 31 grudnia 2008 r.

Bezspornym – bowiem w żadnym miejscu nie kwestionowanym przez organ rentowy – było w sprawie, że ubezpieczony po dacie ukończenia powszechnego wieku emerytalnego oraz po dacie przyznania świadczenia emerytalnego – kontynuował zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku prezesa zarządu w (...) sp. z o.o. we W. do 31 lipca 2012 r., na co skarżący wskazywał w swoim odwołaniu.

Spór zatem w przedmiotowej sprawie, jak to zważył Sąd Okręgowy, nie dotyczy okoliczności faktycznych i ma charakter czysto prawny – ogniskuje się na tym, czy ubezpieczonemu zgodnie z przytoczonym wyżej art. 55 ustawy przysługuje prawo do przeliczenia emerytury, czego odmówił mu pozwany sporną decyzją z 10 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż ubezpieczony J. J., urodzony przed 31 grudnia 1948 r. (...), który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (tj. po (...)) kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po 31 grudnia 2008 r. (wniosek z 10 czerwca 2010 r.) ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 27 w związku z art. 55 ustawy.

Pozwany organ w toku postępowania – dokonując na zobowiązanie Sądu wyliczenia hipotetycznego wysokości świadczenia emerytalnego wnioskodawcy w oparciu o art. 55 ustawy – wskazał, iż wynosiłaby ona miesięcznie od 1 lutego 2017 r. - 6.999,76 zł brutto (na podstawie art. 53 ustawy wyniosłaby 5.291,86 zł), zaś po waloryzacji od 1 marca 2017 r. - 7.030,56 zł brutto (na podstawie art. 53 ustawy wyniosłaby 6.176,26 zł).

Powyższe oznacza, iż wysokość świadczenia ustalonego w oparciu o art. 55 ustawy byłaby dla wnioskodawcy niewątpliwie korzystniejsza niż – ustalona decyzją z 10 kwietnia 2017 r. już po wydaniu spornej decyzji z 10 marca 2017 r. – wysokość emerytury w kwocie 6.176,26 zł.

Mając powyższe na uwadze, na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję organu z dnia 10 marca 2017 r. i ustalił wysokość emerytury ubezpieczonego J. J. od 1 lutego 2017 r. na kwotę 6.999,76 zł brutto, zaś od 1 marca 2017 r. na kwotę 7.030,56 zł brutto.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany organ rentowy, zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie art. 55 w związku z art. 27 oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie przeliczenia emerytury zgodnie z przepisami art. 26 ustawy i ustalenia wysokości emerytury od 1 lutego 2017 r. na kwotę 6999,76 zł brutto, a od 1 marca 2017 r. na kwotę 7030,56 zł brutto.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji w całości jako bezzasadnej i zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w wysokości czterokrotności stawki minimalnej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie była wysokość świadczenia emerytalnego ubezpieczonego, uzależniona od rozstrzygnięcia, czy możliwe jest jej ustalenie zgodnie z art. 55 i na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

We wskazanym powyżej zakresie orzeczenie Sądu I instancji należy uznać za trafne. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które zresztą nie były sporne między stronami i zostały zaakceptowane w całości przez Sąd odwoławczy. Sąd Apelacyjny podkreśla jednak, że rozważania prawne Sądu Okręgowego, w tym szereg przytoczonych orzeczeń sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, nie są adekwatne do poprawnie odtworzonego stanu faktycznego. Odnoszą się bowiem w dużej mierze do emeryta, któremu ustalono już prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym lub emerytury wcześniejszej, co nie miało miejsca w rozpoznawanej sprawie w stosunku do ubezpieczonego. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy nie uchwycił istoty spornego między stronami zagadnienia, nie budzącego zresztą kontrowersji w ukształtowanym orzecznictwie sądowym.

Przypomnieć można, że zgodnie z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Należy zwrócić uwagę, że w art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS chodzi nie o przyznanie, lecz o obliczenie według innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 ustawy i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w tym przepisie. Wyraźnie stanowi się w nim o możliwości obliczenia emerytury na podstawie art. 26 po spełnieniu warunków określonych w art. 27 ustawy. Zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ma utrzymywanie przez osobę w nim określonej statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 ustawy). Status ten zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 u.s.u.s.). W konsekwencji, emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. powinna być wyliczona na podstawie art. 53 z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60 lub 65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie (por. wyrok SN z 18 września 2014 r., I UK 27/14, LEX nr 1537287; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 8 października 2015 r., III AUa 17/15, LEX nr 1820903).

Nie ma przy tym znaczenia okoliczność, czy ubezpieczonemu, spełniającemu warunki z art. 27 ustawy, przyznano prawo do emerytury, a nawet, czy ją pobierał. Ustawodawca nie przewidział w tym zakresie żadnych wyłączeń.

Przesłanki do wyliczenia emerytury na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonemu, który ukończył wiek emerytalny i spełnił warunki do nabycia świadczenia według starych przepisów oraz kontynuował zatrudnienie wynikają w sposób oczywisty z art. 55 ustawy. Nie można rozszerzać katalogu przesłanek przeliczenia emerytury i wymagać spełnienia innych niewymienionych w tym przepisie. Nie wynika zaś z niego, że dotyczy on tylko ubezpieczonych, którzy spełniają przesłanki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 ustawy, ale nie mają jeszcze ustalonego prawa do tego świadczenia decyzją organu rentowego (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 9 listopada 2015 r., III AUa 395/15, LEX nr 1916587).

Ustalenie emerytury na starych zasadach nie stanowi przeszkody do ustalenia emerytury kapitałowej także w przypadku, gdy ubezpieczony taką emeryturę pobierał. Również więc emeryt, który po ustaleniu i pobraniu emerytury kontynuował obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne i rentowe, zachował status ubezpieczonego spełniającego warunki do uzyskania najkorzystniejszego wymiaru należnego mu świadczenia emerytalnego, w tym do jego obliczenia metodą "kapitałową", jeżeli emerytura obliczona według nowych zasad na podstawie art. 26, jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, o ile spełnił warunki wymagane w art. 55, w tym złożył wniosek emerytalny po dniu 31 grudnia 2008 r. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 11 lutego 2016 r., III AUa 990/15, LEX nr 1993063).

Jak trafnie wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Białymstoku, i które to rozważania Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie w pełni podziela, literalna wykładnia art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie pozostawia wątpliwości, że warunek "wystąpienia z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r." odnosi się do starań o uzyskanie świadczenia określonego w art. 27 ustawy. Również argumenty systemowe nie przemawiają za odmienną wykładnią. Przechodzenie na emeryturę "kapitałową" stało się możliwe dopiero od dnia 1 stycznia 2009 r. Wynika to z tego, że dopiero wówczas pierwsze roczniki osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. osiągały wiek 60 lat (dotyczyło to wyłącznie kobiet). Biorąc pod uwagę to spostrzeżenie, zrozumiałe staje się dlaczego ustawodawca wprowadził do art. 55 ustawy wymóg "wystąpienia z wnioskiem o przyznanie emerytury po 31 grudnia 2008 r. Osoby, które przed tą datą uzyskały świadczenie po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego nie mogą skorzystać z obliczenia świadczenia na podstawie art. 26 ustawy. Nie można zgodzić się z twierdzeniem, iż przepis art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczy wyłącznie osób, które nie pobierały świadczenia. Brzmienie przepisu nie pozwala na stwierdzenie, że spod jego regulacji wyłączone są osoby (ubezpieczeni) pobierające świadczenie. Regulację art. 55 ustawy należy rozumieć jako uprawnienie do przeliczenia emerytury przyznanej i wypłacanej ubezpieczonym, którzy nadal po uzyskaniu statusu emeryta na podstawie art. 27 ustawy opłacają składki na ubezpieczenie społeczne emerytalne i rentowe, pod warunkiem jednak, by wystąpili z wnioskiem o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy nie wcześniej niż po 31 grudnia 2008 r., czyli by nie mieli ustalonego prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym przed wskazaną datą (por. wyrok z 10 maja 2016 r., III AUa 1278/15, LEX nr 2079198).

Analogiczne stanowisko zajęły Sąd Apelacyjny w Krakowie czy Sąd Apelacyjny w Poznaniu, stwierdzając, że w przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych brak jest oparcia dla stanowiska, jakoby art. 55 znajdował zastosowanie wyłącznie do takich osób uprawnionych do emerytury na podstawie art. 27, które na 31 grudnia 2008 r. nie miały potwierdzonego decyzją statusu emeryta i nie pobrały wcześniej przyznanej emerytury, a przyznanie i otrzymanie choćby za jeden miesiąc przed tą datą jakiegokolwiek emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wyklucza zastosowanie art. 55 w zw. z art. 26 tej ustawy. Przepis art. 55 ustawy

o emeryturach i rentach z FUS nie mówi o przyznaniu nowej emerytury, reguluje on bowiem kwestię obliczenia według innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 tej ustawy i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w art. 55 (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 maja 2016 r., III AUa 1006/15, LEX nr 2061987; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 13 lipca 2016 r., III AUa 2129/15, LEX nr 2265737).

Nie znajduje odzwierciedlenia w treści art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS podnoszony przez organ wymóg kontynuowania ubezpieczenia emerytalno - rentowego przy jednoczesnym wstrzymaniu się ze złożeniem wniosku o emeryturę z art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, do przyznania której ubezpieczony spełnia warunki. W tym zakresie pozwany dokonuje błędnej wykładni językowej. Omawiany przepis wyraźnie bowiem odnosi się do ubezpieczonego, który - po pierwsze - kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego, oraz - po drugie - wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po 31 grudnia 2008 r. Nie sposób odtworzyć z treści tego przepisu, aby był on skierowany tylko do ubezpieczonych kontynuujących ubezpieczenie, którzy nie wystąpili o emeryturę powszechną, mimo że spełniali warunki jej przyznania. W tym zakresie Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę nie podziela stanowiska tutejszego Sądu wyrażonego w przytoczonym w apelacji wyroku z 25 listopada 2015 r. w sprawie III AUa 972/15.

Reasumując, podkreślić trzeba, że z możliwości obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczeni urodzeni przed 1 stycznia 1949 r., kontynuujący ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w art. 27 tejże ustawy wieku nie mogą korzystać jedynie wówczas, gdy przed końcem 2008 r. przyznane im zostały emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego w wysokościach obliczonych według dotychczasowych zasad.

Skoro zatem ubezpieczony, urodzony przed 1 stycznia 1949 r., po osiągnięciu wieku określonego w art. 27 ustawy, kontynuował ubezpieczenie emerytalno-rentowe, a z wnioskiem o przeliczenie emerytury wystąpił po dniu 31 grudnia 2008 r., nie nabywając przed tą datą prawa do emerytury w tzw. powszechnym wieku emerytalnym, to na podstawie art. 55 ustawy przysługuje mu prawo do wyliczenia emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy, którego wszystkie przesłanki spełnia. Ratio legis tej regulacji stanowi bowiem kontynuowanie opłacania składek po uprzednim nabyciu prawa do emerytury. Ma ono sens dla ubezpieczonych wyłącznie wówczas, gdy odprowadzanie składek znajdzie odzwierciedlenie w wysokości wypłacanego im świadczenia.

Nie było przy tym kwestionowane, że wysokość świadczenia ustalonego hipotetycznie przez ZUS w wykonaniu zobowiązania Sądu w oparciu o art. 55 ustawy jest dla wnioskodawcy korzystniejsza niż ustalona na podstawie art. 53 ustawy.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji pozwanego, Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c., jak w pkt 1 wyroku.

W pkt 2 wyroku Sąd Apelacyjny zasądził od ubezpieczonego na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 240,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję, działając w tym zakresie na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 oraz § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

SSO del. Tomasz Koronowski SSA Daria Stanek SSA Maciej Piankowski